

Blues o žravé slepici

Petr Lutka

Na kraji prašné silnice seděla v slunci slepice,
slunce se míchalo s prachem a já už teď trnu strachem,
neboť vím, co přijde dál.

Jak tam ta slepice seděla, najednou popad' ji hlad,
nejprv byl malinkej docela, pak začal vnitřnosti rvát.

A zrovna tehdy náhodou dešťovka lezla po silnici
a slípka, hladem trápená, shlédla to zvíře různolící.

Skočila po ní bez váhání s rychlostí sokola,
jelo tam právě tehdy auto, vlítla mu pod kola.

Řidič, jak spatřil tragédii, podívat hned se šel,
zachtělo se mu slípku míti, ukradnout si ji chtěl.

Když se však sehnul pro nebožku, na žížalu si stoup',
jak sklouznul, pad' by možná na zem, kdyby tam nebyl sloup.

Že sloup byl z dřeva kvalitního, hřebíky pobitý,
tak pod ním zůstal řidič ležet na místě zabitý.

A kdo to viděl, tak ten poučení poučné získal velice:
že není vůbec bezpečné a vhodné chovat žravé slepice.